

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 250/2021-76

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Lašákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného ustanoveným právny zástupcom Mgr. Vladimírom Tomajom, Hlavná 22, Trnava, proti postupu Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 16/2009 a proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 52/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 16/2009 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky **ukladá** povinnosť zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume **384,08 eur** na účet advokáta Mgr. Vladimíra Tomaja, Hlavná 22, Trnava, do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Piešťany **je povinný** nahradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume **384,08 eur** na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania okresného súdu a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. augusta 2020, doplnenou podaním doručeným 2. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 16/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“) a postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 52/2016.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 250/2021 z 9. septembra 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a vo zvyšnej časti ju odmietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že predmetom napadnutého konania je žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody. V danej veci nejde o taký zložitý prípad, v ktorom by okresný súd za 12 rokov od podania žaloby sťažovateľom vo veci nemohol právoplatne rozhodnúť. V napadnutom konaní konal okresný súd neefektívne a v určitých obdobiach (bližšie nešpecifikovaných, pozn.) nekonal vôbec.

4. K správaniu účastníka konania právny zástupca sťažovateľa uviedol, že sťažovateľ svojím správaním nijako nezapríčinil prieťahy v konaní. Sťažovateľ mal a stále má právny záujem na rýchлом prejednaní a rozhodnutí veci. V každom „jednom prípade okamžite, bez meškania reagoval na výzvu... súdu... neodkladne mu odpovedal na každý prípis a list.“

5. Podľa sťažovateľa k porušeniu označených práv došlo výlučne postupom okresného súdu. Z dôvodu neprimeranej dĺžky napadnutého konania požaduje aj priznanie finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

6. V prípise doručenom ústavnému súdu 16. novembra 2021 predseda okresného súdu k ústavnej sťažnosti uviedol, že ju považuje za nedôvodnú. Po preskúmaní úkonov okresného súdu nezistil v napadnutom konaní žiadne subjektívne ani objektívne prietahy, pričom odkázal aj na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 741/2017 z 10. apríla 2018 (ďalej len „skorší nález“). Predložil aj vyjadrenie zákonnej sudkyne.

7. Z vyjadrenia zákonnej sudkyne (a skutočností uvedených v skoršom náleze, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou o ochranu osobnosti z 5. januára 2009 na Okresnom súde Nitra domáhal proti žalovanému zaplatať nemajetkovej ujmy v sume 100 000 eur. Okresný súd Nitra vec postúpil okresnému súdu ako miestne príslušnému 29. januára 2009. Uznesením z 11. júla 2017 okresný súd nepripustil zmenu žaloby a konanie zastavil. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo 16. októbra 2018 tak, že odvolanie odmietol a potvrdil uznesenie okresného súdu. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo 15. februára 2019 predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Uznesením zo 16. mája 2019 najvyšší súd zrušil rozhodnutia všeobecných súdov a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Spis bol okresnému súdu vrátený 31. mája 2019. Okresný súd 20. septembra 2019 vyzval sťažovateľa na doplnenie žalobného návrhu. Sťažovateľ reagoval písomným podaním z 1. októbra 2019, v ktorom žalobný návrh nedoplnil, ale žiadal o predĺženie lehoty na splnenie výzvy s odôvodnením, že nemá doriešené právne zastúpenie. Okresný súd žiadosti vyhovel a lehotu predĺžil do 8. novembra 2019. Sťažovateľ 18. novembra 2019 okresnému súdu oznámil, že mu stále nebola Centrom právnej pomoci (ďalej len „CPP“) zabezpečená právna pomoc, a opakovane žiadal o predĺženie lehoty na doplnenie žaloby do doby, kým mu CPP zabezpečí riadnu právnu pomoc. Okresný súd 10. januára 2020 opätovne vyzval sťažovateľa na špecifikáciu žalobného návrhu (v akom rozsahu požaduje od žalovaného ospravedlnenie za zásahy do ochrany osobnosti). Výzva bola doručená 16. januára 2020 sťažovateľovi, ktorý v podaní doručenom 24. januára 2020 opätovne žiadal, aby okresný súd počkal, kým dôjde k zabezpečeniu právnej pomoci zo strany CPP. Na základe výzvy okresného súdu z 31. marca 2020 sťažovateľ podaním z 10. apríla 2020 oznámil, že CPP už rozhodlo o priznaní právnej pomoci a určilo advokáta, ktorý ale odmietol jeho zastupovanie, a CPP musí rozhodnúť opätovne. Na základe výzvy okresného súdu z 18. mája 2020 sťažovateľ oznámil, že CPP mu stále nebola zabezpečená právna pomoc. Na základe žiadosti okresného súdu z 23. júla 2020 CPP odpoveďou zo 4. augusta 2020 oznámilo, že sťažovateľovi nepriznalo nárok na poskytnutie právnej pomoci v predmetnom konaní. Následne na to okresný súd sťažovateľa vyzval na doplnenie žalobného návrhu uznesením z 27. augusta 2020, proti ktorému podal žalobca sťažnosť, v ktorej namietal zákonnosť a správnosť výzvy na doplnenie žalobného návrhu s odôvodnením, že pokiaľ nemá zabezpečené právne zastúpenie, marí sa jeho procesné právo. O tejto sťažnosti bolo rozhodnuté uznesením vydaným 4. augusta 2021, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá. Podľa vyjadrenia zákonnej sudkyne došlo k rozhodnutiu o podanej sťažnosti až po tom, ako bolo napadnuté konanie uznesením z 21. decembra 2020

prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 15 S 18/2020 (v rámci ktorého sa riešila otázka nároku sťažovateľa na bezplatnú právnu pomoc). Proti tomuto uzneseniu o prerušení konania podal sťažovateľ odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením z 28. mája 2021 uznesenie okresného súdu o prerušení konania zrušil. V písomnom podaní z 9. augusta 2021 sťažovateľ reagoval na výzvu okresného súdu a žalobný návrh doplnil. Následne na to okresný súd uznesením z 18. augusta 2021 vyzval žalovaného, aby sa k žalobe vyjadril. Žalovaný doručil písomné vyjadrenie k žalobe 9. septembra 2021 spolu s prílohami, ktoré boli sťažovateľovi doručené 20. septembra 2021. Sťažovateľ sa vyjadril podaním doručeným okresnému súdu 27. septembra 2021. Okresný súd v ten istý deň nariadil vo veci pojednávanie na 9. december 2021.

Podľa zákonnej sudkyne (ktorej bola predmetná vec pridelená 13. septembra 2018) k pried'ahom dochádzalo z viny sťažovateľa, ktorý neustále poukazoval na absenciu právneho zastúpenia, pričom napokon aj bez právneho zastúpenia doplnil žalobný petit až po 2 rokoch. Počas tohto obdobia sa okresný súd opakovane dopytoval sťažovateľa a tiež CPP na poskytnutie informácie v súvislosti so zabezpečením právnej pomoci sťažovateľovi. Zo strany okresného súdu, ktorý konal plynule, nedochádzalo k zbytočným pried'ahom.

8. Právny zástupca sťažovateľa možnosť vyjadriť sa v stanovenej lehote nevyužil.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je námietka porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa vo veci namietaného porušenia označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní rozhodol skorším nálezom, ktorým ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhoviel. Skorší nález nadobudol právoplatnosť 28. mája 2018.

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (I. ÚS 19/00, ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

13. Preskúmaním doterajšieho priebehu napadnutého konania pred okresným súdom ústavný súd zistil, že toto konanie nemožno hodnotiť ako právne zložité. Konanie o náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku ochrany osobnosti je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. V súvislosti s faktickou zložitou ústavný súd poznamenáva, že zdĺhavý priebeh napadnutého konania možno čiastočne pripísať na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci, ktorá vyplynula z procesných návrhov sťažovateľa (v procesnom postavení žalobcu), ktoré neboli vykonané kvalifikovaným spôsobom.

14. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania rozhodujúcou mierou prispeli okolnosti na strane sťažovateľa. V tomto smere zotráva ústavný súd na stanovisku uvedenom v skoršom náleze, v zmysle ktorého v napadnutom konaní išlo od počiatku o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva. Svedčí tomu aj skutočnosť, že sťažovateľ následne doplňal návrh na začatie konania a jeho petit. Najprv zbral v časti svoj návrh späť (5. decembra 2016) a následne podaním (19. apríla 2017) žiadal o zmenu žaloby a zmenu návrhu na späťvzatie.

Na ťarchu sťažovateľa možno pripísať aj to, že nedostatky v návrhu žaloby na základe výzvy okresného súdu z 20. septembra 2019 a neskorších viacerých opakovaných výziev odstránil až 9. augusta 2021, teda takmer po 2 rokoch. Sťažovateľ proti procesným rozhodnutiam okresného súdu podával opravné prostriedky, v dôsledku čoho bolo potrebné viackrát vec predložiť odvolaciemu súdu na rozhodnutie o opravných prostriedkoch sťažovateľa.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). Ústavný súd tiež pripomína, že konanie bez zbytočných priet'ahov v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy predpokladá, že žalobný návrh žalobcu spĺňa zákonom ustanovené náležitosti (mutatis mutandis I. ÚS 128/03, I. ÚS 252/06).

15. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní a vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priesťahy v konaní (ako aj neprimeraná dĺžka konania) môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Ústavný súd poukazuje najmä na skutočnosť, že trvanie napadnutého konania v dĺžke viac ako 12 rokov bez právoplatného meritórneho rozhodnutia je už samo osebe neprimerané. Je zrejmé, že okresný súd nezvolil v súdnom konaní taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal.

Ústavný súd posudzoval postup okresného súdu predovšetkým v čase od právoplatnosti skoršieho nálezu, pričom konštatuje, že okresný súd v tejto časti napadnutého konania v zásade konal v primeraných lehotách (bez dlhších prestávok, pozn.) a priebežne vykonával jednotlivé úkony. Napadnuté konanie je však podľa názoru ústavného súdu ako také postihnuté neefektívnosťou a nesústredenosťou. Neefektívnosť postupu okresného súdu sa prejavila pri rozhodnutí o zastavení konania a nepripustení zmeny žaloby z 11. júla 2017, ktoré bolo následne zrušené uznesením najvyššieho súdu z dôvodu nesprávneho procesného postupu. Ako neefektívnu činnosť hodnotí ústavný súd aj postup okresného súdu, keď tento uznesením z 21. decembra 2020 prerušil napadnuté konanie až do právoplatného skončenia konania vedeného na odvolacom súde v otázke nároku sťažovateľa na bezplatnú právnu pomoc. Toto uznesenie okresného súdu o prerušení konania bolo však uznesením krajského súdu z 28. mája 2021 zrušené.

16. Ústavný súd po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu, zohľadňujúc celkovú dĺžku konania a skutočnosť, že vo veci nie je ani po 12 rokoch právoplatne rozhodnuté (ku dňu rozhodovania ústavného súdu, pozn.), dospel k záveru, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nie je možné považovať za súladný so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, konštatuje, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

IV.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadost'učinenie

17. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Keďže však sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti nenavrhol ústavnému súdu prikázať okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov, ústavný súd, ktorý je viazaný návrhom petitu, nemohol o tejto skutočnosti rozhodnúť.

18. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur, ktoré odôvodňuje neúmernou dĺžkou prieťahov, ktoré „*spôsobili a neustále spôsobujú sťažovateľovi majetkovú ujmu ďaleko prevyšujúcu sumu požadovaného finančného zadosťučinenia*“ a „*dlhšie trpí negatívnymi následkami ako duševné utrpenie, stres, trauma, krivda, neistota, poníženie, ktoré obeť pocítovala a prežívala ako priamy dôsledok porušenia práva.*“.

19. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Ústavný súd pri rozhodovaní otázky priznania finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásady spravodlivosti aplikovanej EŠLP, zohľadnil konkrétne okolnosti prípadu a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocítovej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

20. Podľa názoru ústavného súdu v posudzovanom prípade, zohľadňujúc predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľa a všetky okolnosti daného prípadu, priznanie finančného zadosťučinenia neprichádza do úvahy. Samotné správanie sťažovateľa, ktorý zásadným spôsobom prispel k predĺženiu priebehu napadnutého konania, na čo ústavný súd poukázal pri vyhodnotení veci podľa druhého kritéria, do značnej miery spochybňuje realnosť ním deklarovaných negatívnych pocitov neistoty z dlhotrvajúceho rozhodovania okresného súdu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyslovenie porušenia práv sťažovateľa je preto v okolnostiach danej veci na odstránenie zistených porušení ústavy a dohovoru postačujúce, a preto ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

21. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vychádzal aj z tvrdení uvedených v skoršom náleze a z poznatkov vlastnej rozhodovacej činnosti, z ktorej vyplýva, že v súčasnosti eviduje 157 podaní sťažovateľa, a opakovane zdôraznil (III. ÚS 579/2015), že charakter týchto podaní (sťažovateľ prevažne s výnimkou niekoľkých prípadov namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. analogického práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, evidentne s cieľom dosiahnuť primerané finančné zadosťučinenie) vykazuje v súhrne aj s poukazom na prístup sťažovateľa v jednotlivých konaniach všeobecných súdov účelové využívanie procesných práv v záujme dosiahnutia vyslovenia porušenia jeho práv a následného priznania finančného zadosťučinenia.

V.

Trovy konania

22. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

23. Právny zástupca sťažovateľa v petite ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom za 2 úkony právnej služby, ako aj cestovné náhrady a náhradu za stratu času, ktoré vyčíslil v celkovej sume 557,15 eur.

24. Ústavný súd s prihliadnutím na § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde konštatuje, že v predmetnom prípade boli naplnené zákonné podmienky na priznanie účelne vynaložených trov právneho zastúpenia, pričom za dostatočne preukázané a opodstatnené v tomto prípade považoval trovy právneho zastúpenia, ktoré vznikli sťažovateľovi do naplnenia cieľa, ktorý sťažovateľ sledoval podaním ústavnej sťažnosti. Túto podmienku spĺňajú dva úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastupovania a podanie samotnej ústavnej sťažnosti. Ostatné trovy konania uplatnené právnym zástupcom sťažovateľa nepriznal z dôvodu, že podľa názoru ústavného súdu tvoria neoddeliteľnú súčasť prevzatia a prípravy zastúpenia, a preto ich nevyhodnotil ako samostatný relevantný úkon právnej služby pre rozhodnutie vo veci samej.

25. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Pri dvoch úkonoch právnej služby, t. j. prevzatí a príprave zastupovania a podaní ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2020, ktorá bola vo výške 1 087 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2021. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2021, t. j. za dva úkony sumu 384,08 eur.

26. Keďže ústavný súd po splnení podmienok sťažovateľovi právneho zástupcu ustanovil (uznesením č. k. II. ÚS 250/2021 z 12. mája 2021), uložil povinnosť zaplatiť právnemu zástupcovi trovy konania kancelárii ústavného súdu z rozpočtových prostriedkov. Zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť tieto trovy štátu na účet kancelárie ústavného súdu (body 2 a 3 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu